

РЕШЕНИЕ

№ 445

гр. София, 06.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 17.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10300** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на С. Н. Ц. от [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу заповед № 24-3382000-182/28.09.2024г. на орган към сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ на СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 1, б.„б“ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от осемнадесет месеца, като в тази връзка е отнето свидетелството за управление на МПС. Жалбоподателят чрез пълномощника си твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена при нарушение на изискванията за форма, съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. По подробно развити съображения се прави искане обжалваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендират се разноси по делото.

Ответникът по жалбата чрез процесуален представител оспорва основателността на жалбата и моли съдът да я отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на

юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил определени структури на МВР, сред които и СДВР, да осъществяват контрол по ЗДвП. Със заповед № 513з – 6400 от 07.07.2023г. директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от секторите „Охранителна полиция“ в РПУ при СДВР.

С обжалваната заповед № 24-3382000-182/28.09.2024г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, К. Д. – контролен орган към сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ на СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 1 б „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от осемнадесет месеца. Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че срещу субектът на ПАМ е съставен АУАН № 1144721 от 28.09.2024г. за това, че на 28.09.2024г. около 20.23ч. в [населено място], ул. Проф. Б. Б., е управлявал МПС с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, установена с техническо средство Алкотест дрегер 7510. Видно от приложения към преписката АУАН, същият е издаден на 28.09.2024г. срещу Ц. за това, че на 28.09.2024г. около 20.23ч. в [населено място], на ул. Проф. Б. Б., е управлявал МПС с рег. [рег.номер на МПС] с установена от техническо средство Алкотест дрегер 7510 концентрация на алкохол в кръвта над 1.2 на хиляда, а именно 1,29 промила. В АУАН е посочено, че на водача е издаден талон за медицинско изследване на 28.09.2024г. в 21.25 ч. Следствие на проведеното медицинско изследване е установена концентрация на алкохол в кръвта 1,15 промила. Съответно на резултата от медицинското изследване образуваното наказателно производство срещу Ц. е прекратено и преписката е изпратена на СДВР за налагане на административно наказание.

Заповедта за налагане на ПАМ е съобщена на К. в деня на издаването ѝ – на

28.09.2024г., а жалбата срещу нея е подадена директно до АССГ на 04.10.2024г.

Предвид установеното от фактическа страна, като провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки, една от които е тази по чл. 171, ал.1, т. 1 - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, ал.1, т. 1 от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба, представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, коментирани по-горе, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. В акта са изложени фактическите и правни основания за издаване на заповедта, противно на твърденията в жалбата. Посочено е мястото, датата, естеството на нарушението, послужило като основание за налагане на ПАМ. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата. Съдът намира, че оспорената заповед е

съобразена с материалния закон, като основанията за този извод са следните:

Сочените от органа фактически основания за издаване на заповедта са годни основания за налагане на ПАМ от обсъждания вид и са установени по безспорен начин в техните съществени елементи. Заповедта за налагане на ПАМ е издадена непосредствено при установяване на нарушението и преди извършване на медицинското изследване, което е установило по-ниска концентрация на алкохол в кръвта на водача. Това обстоятелство и в частност различният размер на установената концентрация на алкохол в кръвта от медицинското изследване не влияе на законосъобразността на оспорената заповед, тъй като установената концентрация в резултат на проведеното медицинско изследване също е над 0,5 на хиляда и респ. представлява основание за налагане на ПАМ от процесния вид. По изложените съображения съдът приема, че са били налице предпоставките за налагане на обжалваната ПАМ, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност.

Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора следва да се постави на разглеждане претенцията на ответника за присъждане на разноски в размер на максималното възнаграждение за юрисконсулт за осъществяването на процесуално. На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, когато отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Разпоредбата на чл. 24 от наредбата регламентира, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Съдът намира, че с оглед проведените съдебни заседания и осъществяването на процесуално представителство искането за присъждане на възнаграждение следва да бъде уважено в минимален размер.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София-град, петнадесет състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Н. Ц. от [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу заповед № № 24-3382000-182/28.09.2024г. на орган към сектор „Охранителна полиция“ към 07 РУ на СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1, т. 1, б.“б“ – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от осемнадесет месеца.

ОСЪЖДА С. Н. Ц. от [населено място] да плати на 07 РУ при СДВР разноси по делото за юрисконсулт в размер на 100лв.

Решението не подлежи на обжалване.